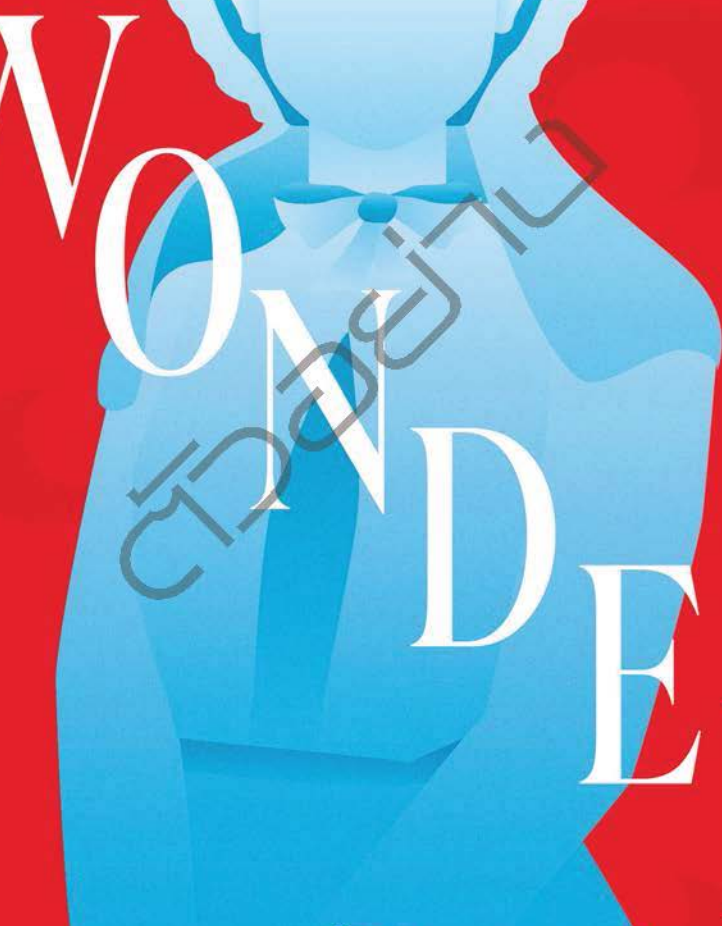


MATICHONBOOK

Emma Donoghue เขียน
ปัญญลักษณ์ มณีงาม ไขศ แปล

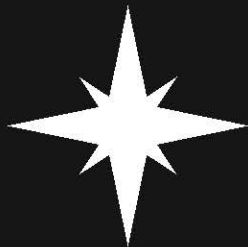
THE

W
O
N
D
E
R



จับตา
ศรัทธาลวง

หรือความเชื่ออันแรงกล้าของผู้อดอาหาร
จะมากีดกันผู้นั้นเอง



THE
WONDER

จับตาศรัทธาลวง



The Wonder จับตาศรัทธาลวง • ปัญญาลักษณ์ มณีงาม ไพค์ แพล

จากเรื่อง The Wonder ของ Emma Donoghue

This edition published by arrangement with Little,
Brown and Company, New York, New York, USA. All rights reserved.

พิมพ์ครั้งแรก : ธันวาคม 2567

ราคา 460 บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

โดโนฮิว, เอ็มมา. The Wonder จับตาศรัทธาลวง.

กรุงเทพฯ : มติชน, 2567. 456 หน้า.

1. นวนิยายอังกฤษ. I. ปัญญาลักษณ์ มณีงาม ไพค์, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

823

ISBN 978-974-02-1905-7

สำนักพิมพ์มติชน | www.matchonbook.com

ที่ปรึกษาสำนักพิมพ์ : อารักษ์ คคะนาท, สุพจน์ แจ้งเร็ว, รุจิรัตน์ ทิมวัฒน์

ผู้อำนวยการสำนักพิมพ์ : มณฑล ประภากรเกียรติ

รองผู้จัดการสำนักพิมพ์ : ประภาพร ประเสริฐโสภาก • บรรณาธิการอาวุโส : สุภาชัย สุชาติสุธาทธรรม
บรรณาธิการบริหาร : ปกรณ์เกียรติ ดีโรจนวานิช • หัวหน้ากองบรรณาธิการ : นพรุจ ศรีวิรัตน์สิริกุล
บรรณาธิการเล่ม : คติ ปัญญา • นิสิตฝึกงาน : ปวีศา เต็มดวง • พิสูจน์อักษร : เต็มจิต ฉวีวิชะกุล
กราฟิกเลย์เอาต์ : อรอนงค์ อินทรอุดม • ศิลปกรรม-ออกแบบปก : ชนาเมธ เบนญาพิสุทธิ์
ประชาสัมพันธ์และการตลาด : นิชกุล แซ่ลิ่ม, กชพร ทองลักษณะวงศ์,
ัญญาลักษณ์ ทองสุข, ปรีนดา จังแหยม

จัดทำโดย : บริษัทมติชน จำกัด (มหาชน) 12 ถนนเทศบาลนฤมาล ประชาณิเวศน์ 1 เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900

โทรศัพท์ 0-2580-0021 ต่อ 1235

พิมพ์ที่ : โรงพิมพ์มติชน 12 ถนนเทศบาลนฤมาล ประชาณิเวศน์ 1 เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900

โทรศัพท์ 0-2580-0021 ต่อ 2000, 2108




จัดจำหน่ายโดย : บริษัทงานดี จำกัด (ในเครือมติชน) 12 ถนนเทศบาลนฤมาล ประชาณิเวศน์ 1


เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900 โทรศัพท์ 0-2580-0021 ต่อ 3350-3360

Matchon Publishing House a division of Matchon Publico Co., Ltd.

12 Tetsabannaruean Rd., Prachanivate 1, Chatuohak, Bangkok 10900 Thailand

 matchonbook  @matchonbook

 @matchonbook  @matchonbooks  matchonbook

ในกรณีที่มีข้อสงสัยหรือผิดพลาดจากการพิมพ์ เช่น หน้าขาดหาย หน้าซ้ำ หน้ากลับข้าง เล่มกลับหัว
กรุณาติดต่อมาที่ email: matchonbook.sales@gmail.com หรือ inbox  matchonbook เพื่อขอเปลี่ยนแปลงใหม่

สั่งซื้อหนังสือจำนวนมากในราคาพิเศษ ติดต่อที่ บริษัทงานดี จำกัด โทรศัพท์ 0-2580-0021 ต่อ 3353

 MATCHON
PREMIUM
PRINT

ฝ่าย MATCHON PREMIUM PRINT : บริษัทมติชน จำกัด (มหาชน) รับผิดชอบสั่งซื้อสิ่งพิมพ์ทุกประเภท

โทรศัพท์ 0-2580-0021 ต่อ 2419, 2424 email: print.matchon@gmail.com  Matchon Premium Print

บทที่หนึ่ง

พยาบาล



Nurse / พยาบาล

ให้การดูแลคนจากทุก

เลี่ยมดูเด็ก

ดูแลผู้ป่วย



การเดินทางไม่ได้แย่ไปกว่าที่เธอคาดไว้ รถไฟจากลอนดอนสู่
ลิเวอร์พูล เรือกลไฟที่แล่นข้ามคินส์ดับลิน และรถไฟสายหวานเย็น
ในวันอาทิตย์ซึ่งมุ่งหน้าสู่เมืองซีอแอโธลินทางตะวันตก

คนขับรถกำลังรออยู่ “คุณนายไรต์ใช่ไหมครับ”

ลิปเคยรู้จักชายชาวไอริชมากมาย พวกที่เป็นทหาร แต่นั่นก็
หลายปีมาแล้ว เพราะฉะนั้นเธอต้องตั้งใจฟังอย่างมากเพื่อจะเข้าใจ
คำพูดของคนขับรถ

เขายกสัมภาระของเธอไปยังสิ่งที่เขาเรียกว่ารถม้าเร็วราคา มัน
เป็นการตั้งชื่อที่ไม่เหมาะสมตามสไตล์ไอริช เพราะรถลากเทียมม้า
ที่เปลือยเปล่านี้ไม่มีอะไรดูน่าเกรงขาม ลิปนั่งลงบนม้านั่งตัวเดียวที่ตั้ง
อยู่ตรงกลาง รองเท้าบูตของลิปอยู่ใกล้กับล้อรถด้านขวามากกว่าที่
เธอนึกชอบใจ เธออาจรมด้ามโลหะเพื่อกันฝนปรอย อย่างน้อยนี่
ก็ดีกว่ารถไฟที่อบอ้าวแล้วกัน

อีกฟากหนึ่งของม้านั่ง คนขับที่นั่งอวดตัวจนแผ่นหลังเกือบจะ
สัมผัสหลังของเธอก็สะบัดแส้ในมือ “ไปได้แล้ว ไป!”

เจ้าม้าพันธุ์เล็กซึ่งมีขนหยาบเป็นกระเชิงขยับตัว

คนไม่ก็คนที่อยู่บนถนนโรยกรวดนอกตัวเมืองแอโธลินดู
ซุบซิบด ลิปคิดว่าเป็นเพราะอาหารการกินอันเป็นที่เลื่องลือ ซึ่งประ-
กอบไปด้วยมันฝรั่งและอาหารอย่างอื่นเพียงน้อยนิด บางทีนั่นอาจ
เป็นสาเหตุของฟันหลายซี่ที่หายไปของคนขับรถด้วย

เขาพูดอะไรบางอย่างเกี่ยวกับคนตาย

“คุณว่าอะไรนะคะ”

“จุดกึ่งกลางดินแดน¹ ครับคุณผู้หญิง”

ลิบรอปวางรังตัวไว้ไม่ให้สันกระดั่งกระดอนไปตามรถ

เขาชี้ลงไปด้านล่าง “เราอยู่กึ่งกลางของประเทศพอดี ตรงนี้
เลย”

ทุ่งราบเป็นริ้วลายทางด้วยใบไม้สีเขียว ถ่านหินเลนสีน้ำตาล
อมแดงต่อกันเป็นผืนๆ ป่าพุ่มแบบนี้ได้ชื่อว่าเป็นที่ปนเปื้อนเพราะโรคร้าย
ไม่ใช่หรือ มีซากปรักหักพังสีเทาๆ ของกระท่อมให้เห็นเป็นระยะ
ซึ่งเกือบจะมีหญ้าปกคลุมไปหมด ไม่มีอะไรทำให้ลิบรู้สึกว่ามัน
สวยดังภาพวาดเลย เห็นได้ชัดว่าแถบมิดแลนด์ของไอร์แลนด์นั้น
เป็นรอยบ่มที่ซึ่งความเปียกชื้นรวมตัวกันเป็นแอ่ง เหมือนวงกลม
เล็กๆ บนจานรองนั่นเอง

รถม้าวิ่งเร็วเสี้ยวออกจากถนนสู่ทางโรยกรวดที่แคบกว่าเดิม
ฝนตกปะทะปะกระแทบผืนผ้าใบของร่มกลายเป็นจังหวะดนตรีที่ตั้ง
ต่อเนื่องกัน ลิบจินตนาการถึงครอบครัวและสัตว์เลี้ยงเบียดเสียด
กันภายในกระท่อมที่ไร้หน้าต่างแต่ละหลังเพื่อหลบฝน

ถนนแยกออกไปเป็นระยะ แต่ละเส้นมุ่งสู่กลุ่มของหลังคา
บ้านที่เบียดเสียดกัน หลังคาพวกนี้น่าจะประกบกันเป็นหมู่บ้าน
ในที่สุด แต่เห็นได้ชัดว่ายังไม่ใช่หมู่บ้านที่เป็นจุดหมาย ลิบน่าจะ
ถามคนขับว่าการเดินทางครั้งนี้จะกินเวลานานแค่ไหน แต่เธอไม่ได้

¹ ผู้เขียนใช้คำว่า dead center ซึ่งแปลว่า จุดกึ่งกลาง แต่คำว่า dead ปกติจะ
หมายถึงสิ่งที่ตายแล้ว—ผู้แปล

เอ่ยปากถามเขาเมื่อว่าคำตอบที่ได้คือยังอีกไกลมาก

หัวหน้าพยาบาลที่โรงพยาบาลบอกแค่ว่ามีคนต้องการจ้างนางพยาบาลที่มีประสบการณ์เป็นการส่วนตัวเป็นเวลาสองสัปดาห์ โดยดูแลค่าที่พัก ค่าอาหาร ค่าเดินทางไปกลับไอร์แลนด์ ตลอดจนค่าตอบแทนรายวัน ลิบไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับพวกไอ'ดอนเนลล์ นอกเสียจากว่าพวกเขาจะต้องเป็นครอบครัวที่ร่ำรวยถ้าพวกเขาซ่าซอมากพอที่จะส่งคนไปถึงอังกฤษเพื่อตามหานางพยาบาลชั้นดี เพียงแต่เธอเพิ่งนึกสงสัยขึ้นมาตอนนี้เองว่าพวกเขาทราบได้อย่างไรว่าคนไข้จะต้องการเธอไม่มากหรือน้อยกว่าสองสัปดาห์เท่านั้น บางทีลิบคงมาทำหน้าที่ชั่วคราวแทนนางพยาบาลอีกคนก็ได้

ไม่ว่ากรณีไหนก็ตาม เธอได้รับค่าจ้างค่อนข้างดีสำหรับความยุ่งยากทั้งหมดนี้ และความแปลกใหม่ของงานนี้ก็ทำให้เธอนึกสนใจ สมัยทำงานที่โรงพยาบาล การที่ลิบผ่านการฝึกอบรมมานั้นสร้างความชื่นเคืองใจให้กับคนอื่นพอๆ กับที่ได้รับการชื่นชม และเธอก็ใช้แค่ทักษะพื้นฐานในการทำงานเสียมากกว่า ซึ่งได้แก่การบ้วนข้าว เปลี่ยนเสื้อผ้า และปูเตียง

เธอห้ามใจที่จะไม่ดึงนาฬิกาที่อยู่ใต้เสื้อคลุมออกมาดู มันไม่ทำให้เวลาผ่านไปเร็วขึ้นหรอก และสายฝนก็อาจจะกระเซ็นเข้าไปในกลไกของนาฬิกาได้

มีกระต๊อบไว้หลังคาอีกหลังที่หันออกไปจากถนน กำแพงทรงหน้าจั่วของมันชี้ขึ้นอย่างกับจะกล่าวหาท้องฟ้า วัชพืชยังไม่ปกคลุมซากปรักหักพังแห่งนี้ทั้งหมด ลิบเหลือบมองความยุ่งเหยิงสีดำผ่านช่องที่มีรูปร่างเหมือนประตู คงมีเพลิงไหม้เมื่อไม่นานนี้

(ว่าแต่สิ่งต่างๆ ติดไฟได้อย่างไรในประเทศที่ชุ่มน้ำแบบนี้) ไม่มีใครใส่ใจที่จะเก็บกวาดจันทน์ที่ไหม้เกรียมออกไป ไม่ต้องพูดถึงการวางโครงและมุงหลังคาใหม่เลย จริงหรือเปล่านะที่คนไอริชไม่เปิดรับต่อการพัฒนา

ผู้หญิงในหมวกจับจิบดูสกปรกยื่นประจำการอยู่ริมถนน มีกลุ่มเด็กๆ กระจุกตัวกันในพุ่มไม้ข้างหลังเธอ เสียงแกรกกรากของรถม้าทำให้พวกเขาก้าวมาด้านหน้าพรางท่ามือประกบกันเป็นรูปถั่วแล้วชูขึ้นสูงราวกับจะรอน้ำฝน ลิบมองไปทางอื่นพรางรู้สึกอึดอัด

“ฤดูแห่งความหิวโหย” คนขับรถเพิ่มพ้ำ

แต่นี้เป็นช่วงกลางฤดูร้อน อาหารจะขาดแคลนได้อย่างไรกัน โดยเฉพาะเมื่อเทียบกับช่วงเวลาอื่น

รองเท้าบู๊ตของเธอเป็นรอยกระดำกระด่างจากโคลนและกรวดที่กระเด็นจากล้อรถมาโดนเธอ หลายครั้งที่รถม้าเอียงวูบลงไปในแอ่งน้ำสีน้ำตาลเทา มันลึกมากพอที่จะทำให้เธอต้องผายคว้าม้านั่งเอาไว้เพื่อจะไม่โดนเหยียดตกไปนอกรถ

มีกระต๊อบหนาตาขึ้น บางหลังมีหน้าต่างสามถึงสี่บาน โรงนา โรงเก็บเครื่องมือ บ้านไร่สองชั้น แล้วก็บ้านไร่แบบเดียวกันอีก หลังผู้ชายสองคนที่กำลังขนของใส่รถม้าบรรทุกหันมามอง แล้วคนหนึ่งก็พูดอะไรบางอย่างกับอีกคน ลิบก้มมองดูตัวเอง ชุดเดินทางของเธอมีอะไรที่ดูแปลกหรือเปล่านะ บางทีคนท้องถิ่นอาจจะเกียจคร้าน เลียหยุดทำงานชั่วคราวเพื่อหันมาจ้องมองคนแปลกหน้า คนไหนก็ตามก็เป็นได้

ข้างหน้านั้น ปุณชาวทามนั่งส่องแสงเจิดจ้าจากอาคารที่มีหลังคาทรงแหลมและมีไม้กางเขนอยู่ด้านบนสุด โบสถ์โรมันคาทอลิกนั่นเอง เมื่อคนขับบังคับรถให้ตรงเข้าไป ลิบจึงตระหนักขึ้นมาว่าพวกเธอเดินทางถึงหมู่บ้านแล้ว แม้ว่าเมื่อดูจากมาตรฐานแบบอังกฤษแล้ว มันไม่ได้เป็นอะไรมากไปกว่ากลุ่มก้อนของอาคารที่ดูน่าเศร้าเลยก็ตาม

เธอดูนาฬิกา เกือบสามทุ่มแล้วแต่ดวงอาทิตย์ยังไม่ตกเสียที เจ้าม้าก้มหัวต่ำลงและเคี้ยวกระดูกหญ้าอยู่ ดูเหมือนวันนี้เป็นถนนเพียงสายเดียวของหมู่บ้าน

“คุณพักที่ร้านชำนี่นะครับ”

“ว่าไงนะคะ”

“ร้านของไรอัน” คนขับรถพยักพืดไปยังอาคารที่ไม่ติดป้ายใดๆ ทางซ้ายมือ

นี่ไม่น่าจะใช้แล้ว หลังจากเมื่อยเกร็งจากการเดินทาง ลิบยอมให้ชายคนนั้นช่วยจับมือเธอลงจากรถ เธอเหยียดแขนออกไปจนสุดแล้วเขย่าร่ม จากนั้นก็ม้วนผ้าใบเคลือบซีฟิ่งให้เข้าที่แล้วติดกระดุมให้แน่น เธอเช็ดมือกับด้านในเสื้อคลุมจนแห้งก่อนจะก้าวเข้าไปในร้านที่มีชื่อคนต่ำ

กลิ่นเหม็นของถ่านหินเลนที่กำลังเผาไหม้เข้ามาปะทะเธอนอกเหนือจากไฟที่ยังคุกรุ่นอยู่ภายใต้ปล่องไฟขนาดมหึมา ในห้องมีเพียงตะเกียงส่องสว่างแค่สองดวง เด็กหญิงคนหนึ่งกำลังเอาศอกดันกระป๋องให้เข้าไปอยู่ในแถวของมันบนชั้นสูงสำหรับวางของ

“สายัณห์สวัสดิ์ดีคะ” ลิบกล่าว “ฉันคิดว่าฉันถูกพามาผิดที่”

“คุณคงเป็นหญิงอังกฤษที่ว้าสีนะคะ” เด็กหญิงพูดด้วยเสียงที่ค่อนข้างดังไปนิดราวกับว่าลิบหูหนวก “คุณอยากเข้ามาด้านหลังเพื่อกินอาหารค่ำสักนิดไหมคะ”

ลิบระงับอารมณ์ของตัวเอง ถ้าไม่มีที่พักที่เหมาะสม และถ้าครอบครัวโอ'ดอนเนลล์ไม่สามารถหรือไม่คิดจะจัดหาที่อยู่ให้นางพยาบาลที่พวกเขาจ้างมาได้ ก็ไม่มีประโยชน์อะไรที่ลิบจะบ่นไป

เธอเดินผ่านประตูที่อยู่ข้างปล่องไฟเข้าไปและพบว่าเธออยู่ในห้องขนาดเล็กไร้หน้าต่างที่มีโต๊ะสองตัว โต๊ะตัวหนึ่งมีนางชีคนหนึ่งนั่งอยู่ แทบจะมองไม่เห็นใบหน้าของเธอที่อยู่หลังผ้าโพกศีรษะที่ลึงแบ่งแข็งนั้นเลย ถ้าลิบจะผงะหงันสักนิด ก็คงเพราะเธอไม่ได้เห็นนางชีแบบนี้นานหลายปีแล้ว สตรีผู้เคร่งศาสนาในอังกฤษจะไม่แต่งตัวเยี่ยงนี้ออกไปข้างนอกด้วยกลัวว่าจะเป็นการยั่วยุกระแสการต่อต้านนิกายโรมันคาทอลิก “สายัณห์สวรรค์ค่ะ” เธอกล่าวอย่างสุภาพ

นางชีตอบกลับด้วยการโค้งต่ำ บางทีสมาชิกนิกายของเธออาจถูกกีดกันไม่ให้พูดกับคนที่ไม่ได้มีความเชื่อแบบเดียวกันหรืออาจจะถึงกับบิดวาจาก็เป็นได้

ลิบนั่งลงที่โต๊ะอีกตัวโดยหันหน้าไปทางอื่นที่ไม่ใช่นางชีและรอ ท้องของเธอร้อง เธอหวังว่ามันจะไม่ดังจนคนอื่นได้ยิน มีเสียงดังกรึกเบาๆ ซึ่งต้องมาจากใต้ผืนผ้าสีดำของผู้หญิงคนนั้นเป็นแน่ เสียงสายประคำอันเลื่องชื่อนั่นเอง

ในที่สุดเมื่อเด็กหญิงประคองถาดเข้ามา นางชีก็ก้มศีรษะและกระซิบกล่าวว่าคำสวดภาวนาก่อนมื้ออาหาร ลิบเดาว่าเธออายุ

ประมาณสี่สิบถึงห้าสิบปี และมีดวงตาที่โดดเด่นเล็กน้อยกับมือ
เจ้าเนื้อแบบชาวนาชาวไร่

อาหารที่จัดเตรียมมานั้นแปลกสักหน่อย ได้แก่ ขนมปังข้าว-
โอ๊ต กะหล่ำปลี และปลาบางชนิด “ฉันคาดหวังว่าจะเห็นมันฝรั่ง
มากกว่า” ลิบบอกเด็กหญิง

“อีกเดือนนึงคุณถึงจะได้เห็นมันคะ”

อ้อ ตอนนั้นลิบบอกใจแล้วว่าทำไมช่วงนี้ถึงเป็นฤดูแห่งความ
หิวโหยของไอร์แลนด์ ไม่มีการเก็บเกี่ยวมันฝรั่งจนกระทั่งฤดูใบไม้
ร่วงนั่นเอง

ทุกสิ่งมีรสชาติเหมือนถ่านหินเลน แต่เธอก็จัดการกินจน
เรียบ เพราะนับตั้งแต่ที่สคูทารี ซึ่งอาหารเป็นส่วนสำหรับนางพยาบาล
นั่นเองน้อยพอกๆ กับส่วนของพวกผู้ชาย ลิบบอกค้นพบว่าตัวเองไม่
สามารถทิ้งขว้างอาหารได้แม้แต่คำเดียวอีกต่อไป

มีเสียงดังด้านนอกในสวนของร้านของชำ จากนั้นกลุ่มคน
สี่คนก็เบียดเสียดเข้ามาในห้องอาหาร “ขอพระองค์ช่วยเราทุกคน
ที่นี่” ผู้ชายคนแรกกล่าว

ลิบบอกหน้าด้วยไม่รู้ว่าควรตอบอย่างไรถึงจะเหมาะสม

“และท่านก็ด้วย” นางซีพุดพิมพ์ออกไปพลางทำสัญลักษณ์
ไม้กางเขนด้วยการตะหนักราบ หน้าอก ไหล่ซ้ายและขวา จากนั้น
เธอก็ออกไปจากห้อง ไม่ว่าจะเพราะเธอรู้สึกอึดแล้วจากอาหาร
จำนวนเล็กน้อยที่มี หรือเพื่อจะยกโต๊ะที่สองให้กับกลุ่มผู้มาใหม่
จะด้วยเหตุผลไหนลิบบอกไม่ได้

คนกลุ่มนี้ทั้งชาวไร่และภรรยาของพวกเขาล้วนมีเสียงแหบ
ห้าว พวกเขาตีมาจากที่อื่นแล้วตลอดปายวันอาทิตย์หรือเปล่า

นะ ร้านชำผี ตอนนี่เธอเข้าใจคำพูดของคนขับรถแล้ว ไม่ใช่ร้านชำผีสิงแต่เป็นร้านที่ขายเหล่าต่างหาก²

จากการพูดคุยของพวกเขาถึงปาฏิหาริย์อันแสนเหลือเชื่อที่พวกเขาแทบจะไม่เชื่อแม้จะเห็นด้วยตาตัวเองแล้วก็ตาม ทำให้ลิปตัดสินใจว่าพวกเขาจะต้องไปงานออกร้านกันมานั่งๆ

“มีคนอีกกลุ่มอยู่เบื้องหลังเรื่องนี้ ฉันทชอบอก” ชายที่ไว้เคราพูด ภรรยาของเขาใช้ศอกกอดเขาแต่เขาก็ยังยืนกราน “คอยรองมือรองเท้าเมื่อเธอต้องการ!”

“คุณนายไรต์ใช้ไหมครับ”

เธอหันศีรษะไป

คนแปลกหน้าตรงโถงประตูแต่ละเบาๆ ที่เสื้อกั๊กของเขา “คุณหมอมแมกบรีอาร์ดีครับ”

ลิปจำได้นั่นคือชื่อคุณหมอมแมกบรีอาร์ดี ดอนเนลล์ เธอยืนขึ้นเพื่อจับมือเขา เขามีหนวดสีขาวข้างแก้มที่กระจัดกระจาย และมีผมบางมาก เขาใส่แจ็กเก็ตปอนๆ ตรงไหล่เสื้อมีริ้งแคเกาะเป็นจุดๆ และถือไม้เท้าหัวกลม อายุน่าจะสักเจ็ดสิบได้

พวกเขาไร้อะไรและภรรยา mong ทั้งคู่ด้วยความสนใจ

“คุณช่างกรุณาที่เดินทางมาไกลขนาดนี้” คุณหมอกกล่าวราวกับว่าลิปเดินทางมาเยี่ยมเยือนแทนที่จะมาทำงาน “การข้ามฟากลำบากไหมครับ แล้วนี่กินจะเสร็จหรือยังครับ” เขาพูดต่อโดยไม่เปิดโอกาสให้เธอตอบ

² ผู้เขียนใช้คำว่า spirit grocery ซึ่งคำว่า spirit หมายความว่าได้ทั้งวิญญาณและเหล่า-ผู้แปล

เธอเดินตามเขาออกไปที่ตัวร้านค้า เด็กหญิงชุกตะเกียงขึ้น
พลางผกศัรชะให้พวกเขาตามขึ้นบันไดแคบๆ ไป

ห้องนอนนั้นคับแคบ หีบสัมภาระของลิวกินพื้นที่ส่วนใหญ่
ของพื้นห้อง นี่เธอจะต้องพูดคุยสองต่อสองกับคุณหมอมแมกบริ-
อาร์ตีทีนี่หรือ ไม่มีห้องอื่นที่ว่างอีกแล้วหรือ หรือว่าเด็กหญิงหยาบ
กระด้างเสียจนไม่อาจจัดการสิ่งต่างๆ ให้มันสุภาพเหมาะสมกว่า
นี้ได้

“ดีมาก แมกกี” เขาพูดกับเด็กหญิง “อาการไอของพ่อหนู
เป็นอย่างไรบ้าง”

“ดีขึ้นค่ะ เกือบจะหายแล้ว”

“เอาล่ะ คุณนายไรต์” เขาพูดขึ้นทันทีที่เด็กหญิงเดินออกไป
และทำให้เธอนั่งลงบนเก้าอี้ต้นกกที่มีเพียงตัวเดียวในห้อง

ลิวจะรู้สึกเยี่ยมมากถ้าได้มีเวลาสักสิบนาทีเพื่อใช้กระโถน
ปัสสาวะและล้างหน้าล้างตาเพียงลำพังเสียก่อน คนไอริชได้ชื่อว่า
ไม่ใส่ใจในเรื่องละเอียดอ่อนแบบนี้

คุณหมอทิ้งน้ำหนักไปบนไม้เท้าของเขา “ขอถามหน่อยนะ
ครับว่าคุณอายุเท่าไรแล้ว”

สรุปว่าเธอต้องถูกสัมภาษณ์งานทันทีถึงแม้ว่าเธอจะถูกทำให้
เข้าใจว่างานนี้ตกเป็นของเธอแล้วก็ตาม “ยังไม่เต็มสามสิบค่ะ
คุณหมอ”

“แม่มาใช้ใหม่ครับ คุณเริ่มงานพยาบาลเมื่อคุณพบว่าตัว-
เอง เอ่อ ถูกบีบให้ต้องพึ่งพาตัวเองใช่ไหมครับ”

นี่แมกบริอาร์ตีเช็คข้อมูลของเธอจากหัวหน้าพยาบาลแล้ว
ใช้ใหม่ เธอพยักหน้า “หลังจากฉันแต่งงานได้ไม่ถึงปีค่ะ”

บังเอิญว่าเธอได้อ่านบทความเกี่ยวกับทหารนับพันคนที่ต้อง
ทนทุกข์จากบาดแผลถูกยิงไม่กือหิวตกรโรคโดยที่ไม่มีใครดูแล
หนังสือพิมพ์*ไทมส์*ประกาศว่ามีภาระระดมเงินเจ็ดพันปอนด์เพื่อส่ง
กลุ่มผู้หญิงชาวอังกฤษไปยังใครเมียเพื่อไปทำหน้าที่นางพยาบาล
งานนั้น ลิบคิด รู้สึกกลัวแต่ก็แฝงไปด้วยความกล้า ฉันเชื่อว่าฉัน
ทำได้ ก่อนหน้านั้นเธอสูญเสียมามาก และเธอก็ไม่ยังคิดใดๆ อีก
แล้ว

สิ่งเดียวที่เธอบอกคุณหมอในตอนนี่คือ “ตอนนั้นฉันอายุ
ยี่สิบห้าคะ”

“แม่นกในดิงเกิล!” เขากล่าวอย่างอัศจรรย์ใจ

อา แสดงว่าหัวหน้าพยาบาลบอกเขาไม่น้อยเลยทีเดียว ลิบ
เขินอายเสมอที่จะพูดถึงชื่อของสุภาพสตรีผู้ยิ่งใหญ่ในบทสนทนา
เธอซึ่งซังฉายาอันน่าชื่นซึ่งถูกมอบให้กับทุกคนที่คุณเอ็น เป็นผู้
ฝึกอบรม รวากับว่าพวกเธอเป็นตุ๊กตาที่ถูกขึ้นรูปในแม่พิมพ์แห่ง
วีรสตรีของเธอ “ใช่คะ ฉันได้รับเกียรติให้ทำงานภายใต้การดูแล
ของเธอที่สุคูทารี”

“ช่างเป็นภาระหน้าที่อันสูงส่ง”

คงจะดูประหลาดถ้าจะตอบว่าไม่ และดูหยิ่งผยองถ้าตอบ
ว่าใช่ ลิบเพิ่งคิดได้ตอนนี่ว่าชื่อของไนดิงเกิลคือเหตุผลที่ครอบครัว
โอ’ดอนเนลล์ยอมทุ่มทุนวายจัดการให้นางพยาบาลคนหนึ่งเดินทาง
ข้ามน้ำข้ามทะเลไอริชมาถึงที่นี่ เธอบอกได้ว่าชายชราชาวไอริช
คนนี้อาจจะได้ยินเรื่องราวเกี่ยวกับความงาม ความเข้มงวด และ
ความขุ่นเคืองใจอันชอบธรรมของครูเธอมากกว่านี้ “ฉันเป็นนาง
พยาบาลคะ” เธอกล่าวเช่นนั้นแทน

“อาสาสมัครหรือครับ”

เธอตั้งใจจะอธิบายให้ชัดเจน แต่เขาเข้าใจเธอผิดและหน้าของเธอก็ร้อนผ่าว ถึงอย่างนั้นก็เถอะ ทำให้ไม่ถึงได้รู้สึกอับอายแบบนี้นะ คุณเอ็น. มักจะเตือนพวกเธอเสมอว่าการที่พวกเธอได้เงินค่าจ้างไม่ได้คือค่าความตั้งใจในการทำเพื่อผู้อื่นของพวกเธอเลย “ไม่ใช่ค่ะ ฉันหมายความว่าฉันเป็นหนึ่งในพี่น้องชาวพยาบาลที่ได้รับการศึกษา ไม่ใช่แค่พยาบาลทั่วไป พ่อของดิฉันเป็นสุภาพบุรุษค่ะ” เธอกล่าวเสริมแม้ว่าจะฟังดูโง่เขลาเล็กน้อยก็ตาม แม้จะไม่ใช่คนมั่งคั่งแต่ก็เป็นสุภาพบุรุษอยู่ดี

“อา ดีมาก แล้วคุณอยู่ที่โรงพยาบาลนานแค่ไหนล่ะครับ”

“กัณยายนี่ก็จะครบสามปีค่ะ” เป็นความจริงที่น่าทึ่งเพราะพยาบาลส่วนใหญ่จะอยู่ไม่เกินหลักเดือน อย่างเช่นคุณนายแกมปลด์กับบุคลิกแบบยายแก่ซึ่งชอบปั่นกระป๋องกระดาษเรื่องโศกนาเบียร์ เธอเป็นพวกหยาบควยที่ไม่เอาการเอางาน แต่ก็เชื่อว่าลิบจะชื่นชอบการอยู่ที่นั่นเป็นพิเศษหรอกนะ เธอได้ยินว่าหัวหน้าพยาบาลอธิบายถึงเหล่าผู้มีประสบการณ์ในภารกิจของคุณเอ็น. ที่ใครเรียกว่าไอหัง “หลังจากสศุทหารี ดิฉันก็ได้ทำงานกับหลายครอบครัวค่ะ” เธอกล่าวเสริม “และดูแลพ่อแม่ของดิฉันเองตลอดการเจ็บป่วยช่วงสุดท้ายของพวกท่าน”

“คุณเคยดูแลเด็กบ้างไหมครับ คุณนายไรต์”

ลิบไม่ทันตั้งตัวแต่ก็แค่ขำครู่ “ฉันคาดว่าใช้หลักการเดียวกันค่ะ คนไข้ของดิฉันเป็นเด็กหรือคะ”

“อืม แอนนา โอ’ดอนเนลล์”

“ยังไม่มีใครบอกอาการป่วยของเธอกับดิฉันเลยล่ะ”

เขาถอนใจ

ลึบลงความเห็นว่าคุณคงเป็นบางอย่างที่ร้ายแรงแต่ก็เชื่องข้า
มากพอที่จะยังไม่ทำให้เด็กเสียชีวิต น่าจะเป็นวัณโรคในอากาศชั้น
แบบนี้

“เธอไม่ได้ป่วยอะไรหรอกครับ หน้าทีเพียงอย่างเดียวของ
คุณคือการฝ้าสังเกตเธอ”

นั่นเป็นคำกริยาที่ออกจะแปลก อย่างพยาบาลแสนแยะใน
เรื่อง*ความรักของเจน แอร์*³ ที่ถูกมอบหมายให้คอยซ่อนคนบ้าไว้
บนห้องใต้บันไดเท่านั้นอย่างนั้นหรือ “ดิฉันถูกนำตัวมาที่นี่เพื่อ...
ยื่นฝ้ายามอย่างนั้นหรือคะ”

“ไม่ ไม่ใช่ครับ แค่คอยสังเกตการณ์เท่านั้น”

แต่การสังเกตการณ์เป็นเพียงชิ้นส่วนแรกของจิ๊กซอว์เท่านั้น
คุณเ็น. สอนนางพยาบาลของเธอให้คอยฝ้าดูอย่างละเอียดเพื่อ
ที่จะได้เข้าใจว่าคนป่วยต้องการอะไร และจะได้จัดหาให้ได้ ไม่ใช่
เรื่องยา เพราะนั่นคือขอบเขตของหมอ แต่สิ่งที่เธอให้เหตุผลนั้น
มีความสำคัญต่อการฟื้นตัวของคนป่วยไม่แพ้กัน นั่นคือแสงสว่าง
อากาศ ความอบอุ่น ความสะอาด การพักผ่อน ความสบาย โภชนา
นาการ และการสนทนา “ถ้าดิฉันเข้าใจไม่ผิด—”

“คุณไม่เข้าใจผมหรอก และมันก็เป็นความผิดของผมเอง”
แมกบรีอาร์ตี้ยื่นฟิงชอบอย่างล้า่งหน้าราวกับว่าเขาเริ่มอ่อนแรงลง

³ *Jane Eyre* นวนิยายโดยชาร์ลอตต์ บรอนตี (Charlotte Brontë)—*บรรณา
ธิการ*

ลิปอยากเสนอให้ชายชรา นั่งเก้าอี้แทนหากเธอจะพูดออกไป
ได้โดยไม่ทำให้เขารู้สึกว่าเหมือนเป็นการดูถูก

“ผมไม่อยากทำให้คุณมีอคติไปก่อนไม่ว่ากับเรื่องใด” เขา
พูดต่อ “แต่สิ่งที่ผมอาจจะพูดได้ก็คือนี่เป็นกรณีที่แปลกที่สุด แอน-
นา โอ’ดอนเนลล์ หรือจริงๆ คือพ่อแม่ของเธอ อ้างว่า เธอไม่ได้กิน
อาหารเลยนับตั้งแต่วันเกิดปีที่สิบเอ็ดของเธอ”

ลิปนิ้วหน้า “ถ้าอย่างนั้นเธอน่าจะป่วยนะคะ”

“ไม่ใช่โรคอะไรที่เราจะรู้จักกัน อย่างน้อยไม่ใช่โรคที่ผมรู้”
แมกบริอาร์ตีกล่าวก่อนจะแก้คำพูดตัวเอง “เธอแค่ไม่กินนี่ครับ”

“คุณหมายความว่าไม่กินอาหารแข็งเลยหรือคะ” ลิปเคย
ได้ยินเรื่องการเสแสร้งของหญิงสาวสมัยใหม่ผู้เรียบร้อยที่ใช้ชีวิต
อยู่ด้วยการกินมันสาकुตัมหรือซูปเนื้อติดต่อกัน

“ไม่มีการกินอาหารชนิดใดเลย” คุณหมอแก้ความเข้าใจของ
เธอ “เธอไม่สามารถกินอะไรได้นอกจากน้ำเปล่าเท่านั้น”

ไม่สามารถแปลว่าจะไม่ทำ การฝึกรบมพยาบาลบอกไว้
เช่นนี้ เว้นแต่ว่า... “เด็กที่นางสงสารคนนั้นเป็นลำไส้อุดตันหรือเปล่า
คะ”

“ไม่ใช่ครับ เท้าที่ผมทราบ”

ลิปอับจนหนทาง “คลีนไส้อย่างรุนแรงไหมคะ” เธอทราบว่า
ผู้หญิงที่ตั้งครรภ์อาจแพ้ท้องมากจนกินอะไรไม่ลง

คุณหมอสันติระ

“เธอชิมแคร้าไหมคะ”

“ผมจะไม่พูดแบบนั้นหรอกครับ เธอเป็นเด็กหญิงที่เงียบ
และเปี่ยมศรัทธา”

อา นี่อาจเป็นความผิดใฝ่ในศาสนา ไม่ใช่ปัญหาทางการ-
แพทย์เลยก็ได้ “โรมันคาทอลิกหรือคะ”

มือที่กระตุกของเขาเหมือนจะบอกว่า *จะมีอะไรอย่างอื่นอีก
ล่ะ*

เธอเดาว่าพวกเขาล้วนเป็นคาทอลิกอย่างแท้จริง ที่นี้ห่างไกล
จากดับลิน คุณหมองเองก็อาจเป็นหนึ่งในคนที่นับถือคาทอลิกเช่น
กัน “ดิฉันมั่นใจว่าคุณได้บอกเธอเรื่องอันตรายของการอดอาหาร
แล้วใช่ไหมคะ” ลิบพูด

“แน่นอน ผมบอกแล้ว พ่อแม่ของเธอก็บอกเธอเช่นกันตอนที่
ทุกอย่างเริ่มต้น แต่แอนนาก็ไม่หวั่นไหว”

นี่ลิบถูกลากขำมน้ำขำมทะเลมาเพราะเรื่องนี้หรือ เรื่อง
ความคิดแปลกประหลาดของเด็กคนหนึ่งเนี่ยนะ พวกไอ’ดอนเนลล์
น่าจะตื่นตระหนกในวันแรกที่ลูกสาวของพวกเขาเชิดจุมกใส่อาหาร
เข้าแล้วรีบส่งโทรเลขไปยังลอนดอน เรียกร้องขอตัวนางพยาบาล
ที่ไม่ใช่พยาบาลคนไหนก็ได้ แต่ต้องเป็นหนึ่งในพยาบาลแนวใหม่
ที่ไม่มีข้อตำหนิใดๆ *ส่งในดิงเกลมาสิ!*

“นานแค่ไหนแล้วนับจากวันเกิดของเธอคะ” เธอถาม

แมกบริอาร์ตีติงขนาดของเขาเล่น “นั่นคือเดือนเมษายน
นับจากวันนี้ก็สี่เดือนพอดี!”

ลิบคงจะหัวเราะดังลั่นไปแล้วถ้าเธอไม่ได้รับการฝึกอบรม
มา “คุณหมองคะ ถ้าอย่างนั้นเด็กคนนี้ก็คงตายไปแล้ว ณ ตอนนี้”
เธอหยุดรอว่าจะมีสัญญาณใดๆ ที่บ่งบอกว่าเขาและเธอเห็นด้วย
กับความบ้าบอของเรื่องนี้ เช่น การขยิบตาแบบรู้กัน หรือการแตะ
ที่จุมกเบาๆ

เขาเพียงพยักหน้า “มันเป็นความลึกลับอันยิ่งใหญ่”

นั่นจะไม่ใช่คำพูดที่ลึบเลือกใช้ “อย่างน้อยเธอ...นอนติดเตียงไหมคะ”

เขาสันตึระ “แอนนาเดินไปทั่วเหมือนเด็กหญิงคนอื่นๆ”

“ซุบซอมไหมคะ”

“ปกติเธอก็ตัวเล็กนิดเดียวอยู่แล้ว แต่ไม่นะครับ ดูเหมือนเธอแทบจะไม่เปลี่ยนแปลงไปเลยนับตั้งแต่เดือนเมษายน”

เขาพูดอย่างจริงจังแต่เรื่องนี้ฟังดูไร้สาระจนน่าหัวเราะ นี่ดวงตาที่เป็นต้อของเขาถึงจะบอดแล้วหรือ

“และเธอก็ยังครองสติและมีปัญญาเต็มที่” แมกบรียาร์ดีเสริม “อันที่จริงแอนนาเปี่ยมด้วยพลังชีวิตที่ลูกโชนเสียจนพวกไอ’ดอนเนลล์เชื่อมั่นว่าเธอสามารถอยู่ได้โดยไม่ต้องกินอาหาร”

“เหลือเชื่อจริงๆ” คำนี้หลุดออกมาเหมือนเป็นการเห็น-
แนมจนเกินไป

“ผมไม่แปลกใจหรอกนะครับที่คุณจะกังขา คุณนายไรต์ เพราะผมเองก็เคยคิดเช่นนั้น”

เคยหรือ “นี่คุณกำลังจะบอกดิฉันจริงๆ หรือคะว่า—”

เขาขัดจังหวะ มือที่บางเหมือนกระดาษของเขาชี้ขึ้นไปด้านบน “ถ้าว่ากันตามตรงแล้ว มันก็คือการหลอกลวง”

“คะ” ลิบพูดอย่างโล่งใจ

“แต่เด็กคนนี้...เธอไม่เหมือนเด็กคนอื่น”

เธอรอให้เขาพูดอีก

“ผมบอกอะไรคุณไม่ได้ครับ คุณนายไรต์ ผมมีเพียงคำถามตลอดสี่เดือนที่ผ่านมาผมนั้นร้อนรุ่มไปด้วยความอยากรู้ เช่นเดียว

กับที่ผมมั่นใจว่าคุณกำลังรู้สึกในตอนนี้เช่นกัน”

ไม่ใช่เลย สิ่งที่ทำให้ลิบร้อนรุ่มคือความปรารถนาที่จะยุติการสัมภาษณ์นี้และให้ผู้ชายคนนี้ออกไปจากห้องของเธอ “คุณหมอคะ วิทยาศาสตร์บอกเราว่าการมีชีวิตอยู่โดยปราศจากอาหารนั้นเป็นไปได้ไหมได้นะคะ”

“แต่การค้นพบใหม่ๆ ส่วนใหญ่ในประวัติศาสตร์อารยธรรมของมนุษย์ก็ดูแปลกพิกลในช่วงแรกไม่ใช่หรือครับ ราวกับมีเวทมนตร์ด้วยซ้ำ” น้ำเสียงของเขาสั้นเครือเล็กน้อยด้วยความตื่นตันทันที “นับจากอาร์คิมิดีสถึงนิวตัน ผู้ยิ่งใหญ่ทั้งหมดค้นพบความก้าวหน้าครั้งสำคัญโดยการตรวจสอบหลักฐานจากความรู้สึกของพวกเขาโดยปราศจากอคติ ดังนั้นทั้งหมดที่ผมจะขอจากคุณคือการเปิดใจให้กว้างเมื่อคุณพบกับแอนนา โอ’คอนเนลล์ ในวันพรุ่งนี้”

ลิบหลบสายตาลงพลางรู้สึกชายหน้าแทนแมกบรีอาร์ดี คุณหมอลอยๆ เขาปล่อยให้ตัวเองตกอยู่ในหลุมพรางของเกมตบตาโดยเด็กหญิงตัวเล็กๆ แล้วนึกฝันว่าผลที่ตามมาจะส่งผลให้ตัวเขากลายเป็นหนึ่งในผู้ยิ่งใหญ่ได้อย่างไรกัน “ขอถามได้ไหมคะว่าเด็กคนนี้อยู่ในความดูแลของคุณเพียงคนเดียวไหมคะ” เธอเลือกถามอย่างสุภาพ แต่ที่เธอหมายความว่าจริงๆ ก็คือไม่มีการเรียกเจ้าหน้าที่คนอื่นที่ดีกว่านี้เข้ามาดูแลเรื่องนี้เลยหรือ

“เช่นนั้นครับ” แมกบรีอาร์ดียืนยัน “อันที่จริงเป็นผมนี่แหละที่เขียนรายงานเกี่ยวกับเรื่องนี้และส่งไปยัง *ไอริชไทมส์*”

ลิบไม่เคยได้ยินชื่อนี้มาก่อน “หนังสือพิมพ์แห่งชาติหรือคะ”

“อิม เป็นฉบับที่น่าเชื่อถือที่สุดในช่วงนี้ ผมจึงหวังว่าเจ้าของหนังสือพิมพ์หัวนี้จะไม่หันมิดตามัวจากอคติของการแบ่งแยก

นิกาย” เขากล่าวเสริมอย่างมีความหวัง “แต่เปิดกว้างมากขึ้นต่อเรื่องใหม่ๆ ที่แสนพิเศษไม่ว่ามันจะเกิดขึ้นที่ไหนก็ตาม รู้ไหมครับว่าผมคิดอยากจะทำแบ่งปันข้อเท็จจริงเรื่องนี้กับสาธารณชนในวงกว้าง ด้วยหวังว่าจะมีใครสักคนสามารถอธิบายเรื่องนี้ได้”

“แล้วมีใครทำเช่นนั้นได้รึยังคะ”

เขาถอนใจอย่างอึดอัด “มีจดหมายบางฉบับที่เขียนด้วยความรู้สึกอันแรงกล้า ประกาศว่ากรณีของแอนนานั้นเป็นปาฏิหาริย์อย่างแท้จริง แล้วก็ยังมีข้อเสนอแนะที่น่าสนใจ ซึ่งบอกว่าเธออาจจะดึงเอาคุณสมบัติทางโภชนาการที่ยังไม่ถูกค้นพบของพลังแม่เหล็กหรือคลื่นออกมาได้”

คลื่นหรือ ลิบดูดกระทบแก้มตัวเองเพื่อกลั่นยืม

“นักข่าวห่ามๆ คนหนึ่งถึงกับเสนอว่าเธออาจจะเปลี่ยนแสงอาทิตย์ให้กลายเป็นพลังงานแบบเดียวกับที่พืชผักทำ หรือแม้กระทั่งพืชด้วยอากาศแบบที่พืชพรรณบางชนิดทำ” เขาเสริม โบหน้าที่มีริ้วรอยเหี่ยวย่นของเขากระจ่างขึ้น “จำพวกกะลาสีเรือที่อับปางที่บอกว่าพวกเขาประทังชีวิตด้วยยาเส้นเป็นเวลาหลายเดือนได้ไหมครับ”

ลิบมองต่ำลงเพื่อที่เขาจะได้ไม่เห็นสายตาอันเหยียดหยามของเธอ

แมกบริอาร์ตีกลับมาพูดเรื่องเดิมอีกครั้ง “แต่จดหมายตอบส่วนใหญ่นั้นก็กล่าวถึงการทารุณกรรม”

“ทารุณเด็กหรือคะ”

“เด็ก ครอบครัว และตัวผมก็ด้วย ดูเหมือนว่าข้อคิดเห็นต่างๆ ไม่ใช่แค่ใน*ไอริชไทมส์*แต่ในวารสารอังกฤษอีกหลายฉบับ

จะหันมาเล่นเรื่องนี้ด้วยจุดประสงค์เดียวเท่านั้นคือเพื่อหนีบแนม”

ลิปเข้าใจแล้วในตอนนี้ เธอเดินทางไกลมาเพื่อถูกว่าจ้างให้ทำหน้าที่หญิงดูแลเด็กไปพร้อมๆ กับการเป็นผู้คุมนักโทษ ทั้งหมดนี้ก็เพียงเพราะคุณหมอประจำห้องถูกหุยามศักดิ์ศรี ทำไมเธอถึงไม่เค้นถามรายละเอียดกับหัวหน้าพยาบาลให้มากกว่านี้ก่อนจะตอบรับงานนี้ละ

“นักข่าวส่วนมากเชื่อว่าพวกไอ’ดอนเนลล์นั้นซี้โกง สมคบคิดหาวิธีบ่อนอาหารให้ลูกสาวของพวกเขาอย่างลับๆ และหลอก-หลวงคนทั้งโลก” น้ำเสียงของแมกบริอาร์ดีนั้นแหลมสูง “ชื่อหมู่บ้านของเรากลายเป็นคำเรียกติดปากแทนความล้มล้างและหุบเขาชายผู้มีหน้ามีตาหลายคนในแถบนี้รู้สึกว่กัเกียรติศักดิ์แห่งเทศ-มณฑลนี้ และอาจจะรวมถึงชนชาติไอร์แลนด์ทั้งหมดด้วย กำลังตกอยู่ในความเสี่ยง”

ความเชื่อคนง่ายของคุณหมอแพร่กระจายเหมือนไข้หวัดท่ามกลางชายผู้มีหน้ามีตาเหล่านี้ใหม่ละ

“ดังนั้นจึงมีการจัดตั้งคณะกรรมการและตัดสินใจให้มีการเผ่าสังเตการณ์ขึ้นมา”

อา แสดงว่าไม่ใช่ครอบครัวไอ’ดอนเนลล์ที่เป็นคนเรียกตัวลิปมา “ด้วยความคิดที่จะพิสูจน์ว่าเด็กคนนี้ประทังชีวิตด้วยวิธีที่แสนพิเศษอย่างนั้นหรือคะ” เธอพยายามที่จะไม่ส่อนัยของการเสียดสีในน้ำเสียงแม้เพียงสักนิด

“ไม่ ไม่ใช่ครับ” แมกบริอาร์ดียืนยันกับเธอ “แค่เพียงให้ความจริงนั้นประจักษ์ ไม่ว่ามันจะเป็นอะไรก็ตามที่ ผู้ดูแลสอง

คนที่ละเอียดลอมจะอยู่กับแอนนาอย่างต่อเนื่อง ทั้งวันทั้งคืน เป็นเวลาสองสัปดาห์”

ดังนั้นไม่ใช่เพราะประสบการณ์ของเธอด้านการผ่าตัดหรือการรักษาคนไข้ติดเชื้อที่ทำให้ลิปได้รับการเรียกตัวมาที่นี่หรอก แต่เป็นเพียงเพราะความเคร่งครัดของการฝึกอบรมที่เธอเคยผ่านมาต่างหาก เห็นได้ชัดว่าคณะกรรมการหวังว่าจะสามารถหาหลักฐานที่น่าเชื่อถือให้กับเรื่องราวแสนโงมของพวกโอ’ดอนเนลล์ได้ ด้วยการเรียกตัวนางพยาบาลสายพันธุ์ใหม่ที่ละเอียดเคร่งครัดเพื่อทำให้สถานที่ทุรกันดารและป่าเถื่อนแห่งนี้กลายเป็นที่นาพิศวงสำหรับคนทั้งโลก ความโกรธเด่นตบๆ ตามแนวชากรรไกรของลิป

ไหนจะความรู้สึกรของการเป็นสหายที่เธอมีต่อผู้หญิงอีกคนที่ถูกล่อหลอกให้เข้ามาติดกับในสถานการณนี้ “แล้วพยาบาลคนที่สองล่ะคะ ดิฉันไม่คิดว่าดิฉันรู้จักเธอใช่ไหมคะ”

คุณหมอมवादคว “คุณไม่ได้ทำความรู้จักกับซิสเตอร์ไมเคิลตอนกินอาหารเย็นหรือครับ”

นางชีผู้เกือบจะเป็นโบนั่นเอง ลิบน่าจะเดาได้ น่าแปลกตรงที่พวกเธอใช้ชื่อของนักบุญชายราวกับว่ายอมสละความเป็นผู้หญิงไปแล้ว ว่าแต่ทำไมนางชีถึงไม่แนะนำตัวเองอย่างเหมาะสมล่ะ หรือว่าการโด่งต่าบ่งชี้แล้วว่าเธอและหญิงชาวอังกฤษตกอยู่ในสถานการณที่ดูนวยนี้ด้วยกัน “เธอได้รับการฝึกอบรมในโครเมียเช่นกันหรือคะ”

“ไม่ ไม่ครับ ผมแค่เรียกตัวเธอมาจากสำนักแห่งความเมตตาในทูลลามอร์” แมกบริอาร์ตีบอก

หนึ่งในนางชีนักเดิน⁴ นั่นเอง ลิบเคยทำงานกับคนอื่นๆ ใน
นิกายนั้นตอนอยู่ที่สคูทารี อย่างน้อยพวกเธอก็เป็นคณงานที่ไว้ใจ
ได้ เธอบอกกับตัวเองเช่นนั้น

“พ่อแม่ของเด็กขอให้อย่างน้อยหนึ่งในพวกคุณเป็นพวก
เดียวกับพวกเขา เอ่อ...”

แสดงว่าพวกโอดอนเนลล์ร้องขอคนที่นับถือนิกายโรมัน-
คาทอลิกนั่นเอง “นิกาย”

“แล้วก็เชื่อชาติด้วย” เขาเสริมราวกับต้องการให้ฟังดูมูม-
นวลขึ้น

“ดิฉันพอจะทราบค่ะว่าประเทศนี้ไม่มีความรักให้กับคน
อังกฤษ” ลิบพูดพลางผินยิ้ม

แมกบริอาร์ตีไม่เห็นด้วย “คุณก็พูดแรงเกินไปครับ”

แล้วใบหน้าต่างๆ ที่หันมาทางรถม้าเรียงำตอนที่ลิบเดินทาง
มาตามถนนในหมู่บ้านละ พวกผู้ชายเหล่านั้นพูดถึงเธอเพราะทุก
คนรู้ว่าเธอกำลังมา เธอตระหนักได้ในตอนนี้ เธอไม่ใช่แค่ผู้หญิง
อังกฤษทั่วไป แต่คือคนที่ถูกส่งมาเฝ้าดูสัตว์เลี้ยงของผู้ดีบ้านนอก
ของพวกเขานั่นเอง

“ซิสเตอร์ไมเคิลจะทำให้เด็กหญิงรู้สึกคุ้นเคยนะ แค่นั้นเอง”
แมกบริอาร์ตีบอก

ความคิดที่ว่า*ความคุ้นเคย*เป็นคุณสมบัติที่จำเป็นหรือแม้แต่
เป็นประโยชน์สำหรับผู้เฝ้าสังเกตนี่นะ! แต่สำหรับพยาบาลอีกคน
นั้น เธอคิดว่าเขาเลือกจากหนึ่งในหน่วยที่ขึ้นชื่อของคุณเอ็น. เพื่อ

⁴ walking nuns นางชีที่ออกเดินเพื่อเผยแพร่ศาสนา—ผู้แปล

ทำให้การเฝ้าสังเกตนี้ละเอียดรอบคอบมากพอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสายตาของสื่อมวลชนอังกฤษ

ลึบคิดที่จะพูดด้วยน้ำเสียงสงบเย็นว่า คุณหมอคะ ดิฉันเห็นแล้วว่าดิฉันถูกนำตัวมาที่นี่ด้วยความหวังว่าความเกี่ยวข้องที่ดิฉันมีกับสุขภาพสตรีผู้ยิ่งใหญ่ผู้นั้นอาจช่วยอำพรางการหลอกลวงอันแสนอุกอาจได้ด้วยความน่านับถือ ดิฉันไม่ขอมีส่วนร่วมในเรื่องนี้ค่ะ ถ้าเธอเริ่มออกเดินทางในตอนเช้า เธอจะสามารถกลับไปถึงโรงพยาบาลได้ภายในสองวัน

สิ่งที่เธอคิดทำให้เธอรู้สึกหมองหม่น เธอจินตนาการเห็นตัวเองพยายามอธิบายว่างานของชาวไอริชนี้ช่างน่ารังเกียจเมื่อมองในเชิงศีลธรรม และหัวหน้าพยาบาลจะพินลมทางจุกเพื่อแสดงการดูถูกเธออย่างไร

ลึบจึงสะกดความรู้สึกของตัวเอง ณ เวลานี้แล้วมุ่งความสนใจไปที่การปฏิบัติงานจริง แต่คอยสังเกตการณ์เท่านั้น แมกบรีอาร์ตีกกล่าวไว้ “แล้วถ้า ณ จุดหนึ่ง ผู้ที่อยู่ในความดูแลของเราแสดงความปรารถนาแม้เพียงน้อยนิด แม้ในลักษณะที่แฝงเร้น ว่าอยากกินอะไรบางอย่าง—” เธอเริ่มถาม

“ถ้าอย่างนั้นก็เอามันไปให้เธอสิครับ” น้ำเสียงของหมอฟังดูตกใจ “เราไม่มีหน้าที่ไปดอาหารเด็ก”

เธอพยักหน้า “ถ้าเช่นนั้นแล้ว พยาบาลอย่างเราจะต้องรายงานต่อคุณในสองสัปดาห์ใช่ไหมคะ”

เขาสันตிரະะ “ในฐานะหมอของแอนนาและผู้ถูกลักเข้าไปข้องเกี่ยวในการรายงานข่าวที่ไม่น่าเพลิดเพลินใจแม้แต่น้อย ผมถูกจัดได้ว่าเป็นผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ดังนั้นคณะกรรมการที่รวมตัว

กันขึ้นมา นั่นจึงขอให้คุณขึ้นให้การภายใต้การปฏิญาณตนครับ”

ลิปตั้งตารอให้ถึงเวลานั้น

“คุณและซิสเตอร์ไมเคิลจะทำเช่นนั้นแยกกัน” เขาเสริม พลางยกนิ้วตะปุมตะปำขึ้นมาหนึ่งนิ้ว “โดยไม่มี การพูดคุยปรึกษา กัน เราปรารถนาจะได้ยินความคิดเห็นของคุณแต่ละคน โดยที่ ค่อนข้างเป็นอิสระจากกัน”

“ดีมากค่ะ ขอถามหน่อยได้ไหมคะ ทำไมการฝ่าสังเกตนี ไม่เกิดขึ้นในโรงพยาบาลท้องถิ่นล่ะคะ” นอกเสียจากว่าจะไม่มีโรง- พยาบาลท้องถิ่นเลย ณ จุดกึ่งกลางดินแดนที่อยู่ตรงกลางความ เป็นความตายแห่งนี้

“โอ้ พวกโอ'ดอนเนลล์คัดค้านหัวชนฝากับความคิดที่จะนำ ตัวลูกน้อยของพวกเขาไปยังโรงพยาบาลประจำเทศมณฑลนะสิ ครับ”

นั่นทำให้ลิปแฉใจ ผู้ดีบ้านนอกและสุภาพสตรีของเขา ต้องการเก็บตัวลูกสาวไว้ที่บ้านจะได้แอบเอาอาหารให้เธอได้ต่อ ไปเรื่อยๆ นั่นเอง ไม่ต้องใช้เวลาในการจับตาดูถึงสองสัปดาห์ก็คง จับผิดพวกเขาได้แล้ว

เธอเลือกถ้อยคำอย่างมีไหวพริบเพราะเห็นได้ชัดว่าคุณหมอนั้นเอ็นดูนักเสแสร้งวัยเยาว์ “ก่อนจะครบสองสัปดาห์ ถ้าดิฉันพบ หลักฐานที่บ่งบอกว่าแอนนาได้รับอาหารอย่างลับๆ ดิฉันควรจจะ รายงานต่อคณะกรรมการในทันทีเลยไหมคะ”

แก้มที่มีหนวดเคราของเขายับย่น “ในกรณีนั้น ผมก็คิดว่า มันจะเป็นการเสียเวลาและเสียเงินของทุกคนในการจะฝ่าสังเกต กันต่อไป”

ถ้าเป็นเช่นนั้น ลิบก็สามารถขึ้นเรือกลับไปอังกฤษได้ในเวลาไม่กี่วัน พร้อมกับจบเรื่องประหลาดๆ นี้ได้ตามที่เธอต้องการอีกด้วย

ที่มากกว่านั้นอีกคือ ถ้าหนังสือพิมพ์ทั่วราชอาณาจักรต่างให้เครดิตนางพยาบาลเอลิซาเบธ ไรต์ ในการเปิดเผยการต้มตุ๋นหลอกวงนี้ เจ้าหน้าที่ทุกคนในโรงพยาบาลจะต้องลุกขึ้นมาให้ความสนใจเรื่องนี้เป็นแน่ แล้วใครจะเรียกเธอว่า *ไอหิ้งได้ละ* บางทีสิ่งดีๆ อาจเกิดขึ้นจากเรื่องนี้ก็ได้ เช่น ตำแหน่งที่เหมาะสมกับพรสวรรค์ของลิบมากกว่าและน่าสนใจมากกว่าด้วย ชีวิตก็จะไม่ตีบตันแบบเดิม

เธอยกมือขึ้นเพื่อปกปิดอาการหาที่เกิดขึ้นฉับพลัน

“ผมควรจะปล่อยคุณไปแล้วละครับ” แมกบริอาร์ตักกล่าว “คงเกือบสี่ทุ่มแล้ว”

ลิบดึงสายโซ่ตรงเธอออกมาและเปิดนาฬิกาพกออกดู “สี่ทุ่มสิบแปดนาทีคะ”

“อ้อ ที่นี้เวลาเดินช้ากว่าที่โน่นยี่สิบห้านาทีครับ คุณยังยึดเวลาของอังกฤษละสิ”

แม้จะมีหลากหลายเรื่องราว คินนั้นลิบก็นอนหลับสนิทดี

ดวงอาทิตย์ขึ้นก่อนหกโมงไม่นาน ตอนนั้นเธอสวมเครื่องแบบโรงพยาบาลของเธอแล้ว นั่นคือชุดผ้าทิวีสีเทา แจ็กเก็ตผ้าขนสัตว์แบบนุ่ม และหมวกสีขาว (อย่างน้อยมันก็ใส่ได้พอดี หนึ่งในความอัปยศของศตวรรษก็คือเครื่องแบบขนาดมาตรฐาน โรงพยาบาลที่ตัวเตี้ยจึงต้องเดินกรูกรายอย่างยากลำบากในเครื่องแบบนี้ใน

ขณะที่ลิปดูเหมือนนยาจกในชุดเครื่องแบบที่เล็กกว่าตัวเธอ

เธอกินมื้อเช้าเพียงลำพังในห้องด้านหลังร้านชำ ไซ่นั้นสอด
ไซ่แดงสีเหลืองเหมือนดวงอาทิตย์

ลูกสาวของไรอัน ที่ชื่อแมรี่หรือไมก์เมก สวมผ้ากันเปื้อนมี
คราบผืนเดิมเหมือนค้ำเมือวาน ตอนเธอกลับเข้ามาเก็บงานและ
บอกว่าคุณแธตเดียสกำลังรออยู่ เธอก็เดินออกไปนอกห้องอีกครั้ง
ก่อนที่ลิปจะทันได้บอกว่าเป็นไรอัน เธอไม่รู้จักใครที่ใช้ชื่อนั้นเลย

ลิปก้าวเข้าไปในร้านชำ “คุณต้องการคุยกับดินันหรือคะ”
เธอถามชายที่ยืนอยู่ที่นั่น เธอไม่ค่อยแน่ใจว่าจะส่งท้ายประโยค
ว่าท่านดีไหม

“อรุณสวัสดิ์ครับ คุณนายไรต์ ผมหวังว่าคุณจะหลับสบาย
นะครับ” คุณแธตเดียสคนนั้นพูดจาได้ไพเราะกว่าที่เธอคาดไว้จาก
การได้เห็นเสื้อโค้ตสีซีดของเขา เขามีใบหน้าสีชมพูกับจมูกที่ดู
ไม่เยาว์วัยนัก ผมยุ่งสีดกไหลออกมาตอนที่เขายกหมวกขึ้น “ผม
จะพาคุณไปยังบ้านไอ’ตอนเนลล์ถ้าคุณพร้อม”

“ค่อนข้างพร้อมค่ะ”

แต่เขาคงจะต้องได้ยินความกังขาในน้ำเสียงของเธอเป็นแน่
เพราะเขากล่าวเสริมว่า “คุณหมอผู้แสนดีคิดว่าเพื่อนที่ครอบครัว
ไว้ใจน่าจะช่วยแนะนำข้อมูลเบื้องต้นให้คุณได้นะครับ”

ลิปสับสน “ฉันเข้าใจว่าคุณหมอแมกบร็อราร์ดีเป็นเพื่อนแบบ
นั้น”

“เขาเป็นครับ” คุณแธตเดียสบอก “แต่ผมคิดว่าพวกไอ’
ตอนเนลล์รู้สึกเชื่อมั่นเป็นพิเศษในตัวบาทหลวงของพวกเขาเนะ
ครับ”

บาทหลวงหรือ ชายคนนี้สวมชุดธรรมดา “ขอโทษนะคะ
ควรเรียกคุณว่าคุณพ่อแอดเดียสใหม่คะ”

เขายักไหล่ “เอ่อ นั่นเป็นการเรียกแบบใหม่ล่ะครับ แต่แถว
นี่เราไม่สนใจเรื่องนี้กันมากนักหรอกครับ”

เป็นการยากที่จะจินตนาการภาพชายที่มีอัธยาศัยดีคนนี้
เป็นบาทหลวงผู้ฟังคำสารภาพบาปประจำหมู่บ้านนี้ ซึ่งเป็นผู้กุม
ความลับของทุกคน “คุณไม่ได้ใส่แถบคอนักบวชหรือ-” ลิบทำท่า
ชี้ไปทางหน้าอกของเขาเพราะเธอไม่ทราบชื่อเรียกเสื้อคลุมสีดำมี
กระดุม

“ผมมีเครื่องแต่งกายทั้งหมดสำหรับวันสำคัญทางศาสนาใน
ท้ายรถอยู่แล้วครับ” คุณแอดเดียสพูดยิ้มๆ

เด็กหญิงรีบเข้ามาในห้องพลางชี้ตมมือ “ยาเส้นของคุณอยู่
นี่คะ” เธอบอกเขาพลางม้วนปากตุงกระดาษปิดก่อนร้อนมันมา
ตามเคาน์เตอร์

“บุญรักษา แมงก็ แล้วก็ขอไม้ขีดไฟสักกล่องด้วยนะ เอาละ
ซิสเตอร์ครับ”

เขามองผ่านลิบไป เธอหมุนตัวและพบว่านางชีป่วนเบี่ยนอยู่
แถวนั้น เธอมาอยู่ตรงนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่กันนะ

ซิสเตอร์ไม่เคยลพัยกหน้ากับบาทหลวงและจากนั้นก็กับลิบ
พร้อมกับริมฝีปากที่กระตุงนิตๆ ซึ่งอาจจะเป็นรอยยิ้ม ลิบคิดว่า
ที่รอยยิ้มนั้นดูพิกลไปเพราะความเขินอาย

ทำไมตอนที่แมงบริอาร์ตีติดต่อเรื่องนี้ เขาถึงไม่ขอให้ส่ง
ในตุงเกลสองคนมานะ ลิบคิดขึ้นมาได้ในตอนนี้ว่าบางทีคนอื่นฯ

อีกห้าสิบกว่าคน ไม่ว่าจะร่ำรวยหรือนักบวช อาจไม่มีใครว่างพอที่จะรับงานในเวลากระชั้นชิดแบบนี้ ลิบเป็นพยาบาลจากสงครามไครเมียเพียงคนเดียวที่ไม่อาจหาคำแหน่งแห่งหนของตัวเองเจอ หลังผ่านไปครึ่งทศวรรษหรืออย่างไร เธอเป็นเพียงคนเดียวที่เคื่อง-คว่างมากพอที่จะสูบเหยื่ออาบยาพิษของงานนี้อย่างนั้นนะหรือ

คนทั้งสามเลี้ยวซ้ายไปตามถนนภายใต้แสงอาทิตย์อ่อนจาง ลิบยึดกระดาษหนึ่งของเธอไว้แน่นด้วยรู้สึกอึดอัดที่เดินอยู่ระหว่างบาทหลวงและนางชี

อาคารต่างๆ หันไปคนละทิศละทางเหมือนไม่สนใจกันและกัน มีหญิงชราคนหนึ่งหลังหน้าตุงตรงโต๊ะซึ่งมีตะกร้าวางซ้อนกันอยู่ หรือว่าจะเป็นแม่ค้าที่ขายอะไรก็ตามที่ปลูกได้ตรงห้องด้านหน้าของเธอกันนะ ไม่มีความแปลกประหลาดในเช้าวันจันทร์แบบที่ลิบคิดว่าจะเห็นได้ในอังกฤษ พวกเขาเดินผ่านชายแบกกระสอบคนหนึ่ง เขากล่าวทักทายคุณแอดเด็ยส์กับซิสเตอร์ไมเคิล

“คุณนายไรต์เคยทำงานกับคุณในดิงเกิล⁵ ครับ” บาทหลวงพูดไปทางนางชี

“ได้ยินมาเช่นนั้นค่ะ” ผ่านไปครู่หนึ่งซิสเตอร์ไมเคิลก็พูดกับลิบ “คุณต้องมีประสบการณ์ในการผ่าตัดมาแล้วหลายรายแน่ๆ”

⁵ ฟลอเรนซ์ ไนติงเกิล (Florence Nightingale) นักปฏิรูปสังคม นักสถิติ และพยาบาลชาวอังกฤษ ผู้วางรากฐานการพยาบาลสมัยใหม่ เธอนำทีมพยาบาลไปประจำการที่โรงพยาบาลทหารในสคูทารี ประเทศตุรกี เพื่อดูแลทหารที่ได้รับบาดเจ็บจากสงครามไครเมีย ภาพที่คนไข้มันดากันคือภาพของเธอถือโคมไฟเดินตรวจเยี่ยมผู้บาดเจ็บ จนทำให้เธอได้ฉายาว่า “สุภาพสตรีแห่งดวงประทีป” ผู้เป็นความหวังของผู้ป่วย-ผู้แปล

ลิปพยักหน้าอย่างสงบเสียงมที่พูด “เรายังต้องรับมือกับ
อหิวาตกโรค โรคบิด และมาลาเรียจำนวนไม่น้อยเช่นกันคะ แล้ว
ยังมีภาวะหิมะกัดในหน้าหนาวอีกด้วยคะ” อันที่จริง เหล่านาง
พยาบาลชาวอังกฤษใช้เวลาส่วนใหญ่ในการยัดไส้ฟูกที่นอน คน
หม้อข้าวต้ม และยีนหน้าอ่างซักผ้า แต่ลิปไม่ยอมให้นางซีเข้าใจ
ผิดคิดว่าเธอทำแต่งงานที่ต่ำต้อย นั่นเป็นสิ่งที่ไม่มีใครเข้าใจ บ่อย
ครั้งที่การช่วยชีวิตคือการแก้ปัญหาส่วนตัว

ไม่มีร่องรอยของจัตุรัสตลาดหรือพื้นที่สีเขียวใดๆ แบบเดียวกับ
กับที่จะเห็นได้ในหมู่บ้านอังกฤษอื่นๆ โบสถ์สี่ขาขนาดใหญ่คืออาคาร
หลังเดียวที่ดูใหม่ คุณแธตต์เดินเลียขว้าในทันทีเมื่อเดินผ่าน
มันไปก่อนจะเดินไปตามตรอกโคลนซึ่งพาอ้อมสุสาน ศิลาหน้า
หลุมฝังศพเอนๆ และมีมอสส์ปกคลุมดูเหมือนจะถูกบักไว้กระจัด-
กระจายแทนที่จะเรียงเป็นแถว “บ้านของพวกเขาโอ่ตอลเนลล์อยู่นอก
หมู่บ้านหรือคะ” ลิปถามพลางนึกสงสัยว่าทำไมครอบครัวนี้ถึงไม่มี
มารยาทมากพอที่จะส่งคนขับรถมา คงไม่ต้องพูดถึงการจัดแจงให้
พยาบาลพักที่บ้านของพวกเขาเอง

“เลยไปอีกนิดคะ” นางซีพูดด้วยเสียงกระซิบ

“มาลาดีเลี้ยงวัวซอร์ดซอร์นนะครับ” บาทหลวงเสริม

ดวงอาทิตย์ที่ดูอ่อนแสงนี้มีพลังกำลังมากกว่าที่ลิปคิด เพราะ
เธอเห็ง้ออกภายใต้เสื้อคลุมตัวยาว “พวกเขามีลูกกี่คนที่บ้านคะ”

“ตอนนี้มีแค่เด็กหญิงเท่านั้นนับตั้งแต่แพตจากไป ขอพระ-
เจ้าคุ้มครองเขา” คุณแธตต์ตีสกกล่าว

ไปที่ไหนหรือ ลิปคิดว่าอาจจะเป็นอเมริกา ไม่ก็เกาะอังกฤษ
หรือแถบอาณานิคม ดูเหมือนว่าไอร์แลนด์ ผู้เป็นแม่ที่ไม่มอง

การณ์ไกล จะส่งลูกๆ อันผอมแห้งของเธอกว่าครึ่งค่อนประเทศ
ลงเรือไปต่างแดน ดังนั้นพวกไอ'ดอนเนลล์จึงมีลูกแค่สองคนเท่านั้น
นั่นดูเป็นจำนวนที่เล็กน้อยเหลือเกินสำหรับลิบ

พวกเขาเดินทางผ่านกระต๊อบโกโรโกโสหลังหนึ่งซึ่งมีปล่องไฟ
ควันคลุ้ง และมีทางเดินเบี่ยงออกจากตรอกมุ่งหน้าไปยังกระท่อม
อีกหลัง ลิบกวาดตาดูพื้นที่ชุ่มน้ำด้านหน้าเพื่อมองหาที่ดินของ
พวกไอ'ดอนเนลล์ เธอสามารถถามบาทหลวงเรื่องอื่นๆ นอกเหนือ
จากข้อเท็จจริงที่เห็นกันอยู่ได้หรือเปล่านะ พยวบาลแต่ละคนได้รับการ
ว่าจ้างมาให้มีความคิดเห็นของตัวเอง แต่แล้วลิบก็นึกออกว่า
เส้นทางเดินนี้อาจจะเป็นโอกาสเดียวที่เธอจะได้พูดคุยกับเพื่อนที่
ครอบครัวไว้ใจคนนี้ “คุณแอดเดียสตะ ดินนี้ขออนุญาตถาม-คุณ
สามารถยืนยันในความสัตย์ซื่อของพวกไอ'ดอนเนลล์ได้ไหมคะ”

เวลาผ่านไปชั่วขณะ “ได้เลยครับ ผมไม่มีเหตุผลอันใดที่จะ
กังขาในเรื่องนี้”

ลิบไม่เคยสนทนากับบาทหลวงโรมันคาทอลิกมาก่อนและ
ไม่อาจทำความเข้าใจในน้ำเสียงแบบสุขุมเช่นนี้ได้

ดวงตาของนางซึ่งจับจ้องอยู่ที่เส้นขอบฟ้าสีเขียว

“มาลาคิเป็นผู้ชายที่ไม่พูดเยอะ” คุณแอดเดียสพูดต่อ “ไม่
เคยดื่มเหล้าเลย”

นั่นทำให้ลิบประหลาดใจ

“ไม่แม้แต่หยดเดียวนับตั้งแต่เขาปฏิญาณตนว่าจะไม่ดื่ม
แอลกอฮอล์ ก่อนที่เด็กๆ จะเกิดเสียอีก ภรรยาของเขาเป็นผู้นำ
ประจำเขตแพริชและกระตือรือร้นมากในสมาคมไมตรีจิตแห่งพระ-
แม่มารีย์”

รายละเอียดเหล่านี้แทบไม่มีความหมายสำหรับลิบ แต่เธอก็พอจะเข้าใจภาพรวม “แล้วแอนนา โอ’ดอนเนลล์ ล่ะคะ”

“เด็กหญิงตัวน้อยแสนวิเศษ”

ในแง่ไหนกันล่ะ บริสุทธิ์ผุดผ่อง หรือมีความพิเศษ เห็นได้ชัดว่าเด็กหญิงหวานเสน่ห์ใส่ทุกคน ลิบเพ่งมองใบหน้าด้านข้างที่โค้งของบาทหลวง “คุณเคยแนะนำให้เธอปฏิบัติอาหารบ้างไหมคะ อาจจะเพื่อเป็นการฝึกจิตวิญญาณก็ได้”

เขากางมือออกเพื่อประท้วง “คุณนายไรต์ ผมไม่คิดว่าคุณมีศรัทธาแบบเดียวกับเราใช่ไหมครับ”

ลิบเลือกคำพูดก่อนจะตอบว่า “ดิฉันรับศีลล้างบาปในคริสตจักรแห่งอังกฤษค่ะ”

ดูเหมือนนางซีกำลังเฝ้ามองอีกาที่บินผ่านไป หรือเธอกำลังหลีกเลี่ยงเพราะไม่อยากจะเบือนตัวเองด้วยการสนทนาครั้งนี้ อยู่นะ

“เอ่อ” คุณแอดเด็ยสพูด “ผมขอบอกให้คุณมั่นใจได้ว่าพวกคาทอลิกจะงดอาหารเป็นรายชั่วโมงเท่านั้น ยกตัวอย่างเช่น จากเวลาเที่ยงคืนจนถึงพิธีรับศีลมหาสนิทในเช้าวันถัดไป เรายังงดกินเนื้อในวันพุธและวันศุกร์ตลอดจนช่วงเทศกาลมหาพรตด้วย การอดอาหารอย่างพอเหมาะพอดีช่วยบรรเทาความกระหายทางกายได้ครับ” เขาพูดเสริมอย่างง่ายคยราวกับกำลังพูดถึงดินฟ้าอากาศอยู่

“หมายถึงความอยากอาหารหรือคะ”

“เป็นหนึ่งในนั้นครับ”

ลิปเคลื่อนสายตาไปมองพื้นที่เป็นโคลนเลนตรงหน้ารองเท้าบู๊ตของเธอ

“เราแสดงความโศกเศร้าต่อความเจ็บปวดแสนสาหัสของพระผู้เป็นเจ้าของเรา ด้วยการแบ่งปันความเจ็บปวดของพระองค์ แม้เพียงกระผิกรีน” เขาพูดต่อ “ดังนั้นการอดอาหารจึงถือเป็นการสำนึกบาปที่เป็นประโยชน์”

“หมายความว่าถ้าคนคนหนึ่งลงโทษตัวเอง บาปของคนผู้นั้น จะได้รับการให้อภัยหรือคะ” ลิปถาม

“หรือบาปของคนอื่น” นางชีพูดเบาๆ กับตัวเอง

“ดังที่ซิสเตอร์กล่าว” บาทหลวงตอบ “ถ้าเราถวายความทุกข์ทนของเราด้วยความเมตตาเพื่อชดเชยบาปของผู้อื่น”

ลิปนึกภาพบุญชัชชาตมหิมาที่เต็มไปด้วยยอดคงค้างหนึ่และยอดบาปที่เหลือซึ่งเปื้อนหมึกสีดำเป็นมัน

“แต่กฎแจ้สำคัญคือการอดอาหารต้องไม่สุดโต่ง หรือถึงจุดที่ทำให้เป็นอันตรายต่อสุขภาพ”

เป็นการยากที่จะแทงปลาที่ไหลลื่นตัวนี้ได้ “ถ้าอย่างนั้นแล้วทำไมคุณถึงคิดว่าแอนนา โอ’ดอนเนลล์ ไม่ทำตามกฎแห่งโบสถ์ที่เธอศรัทธาล่ะคะ”

ไหล่กว้างของบาทหลวงยกขึ้นเพื่อแสดงอาการยกไหล่ “หลายครั้งในช่วงหลายเดือนที่ผ่านมา ผมใช้เหตุผลกับเธอ ร้องขอให้เธอกินอะไรบ้างสักหน่อย แต่เธอไม่ยอมฟังการเกลี้ยกล่อมใดๆ เลย”

นี่มันเรื่องอะไรกันที่เด็กหญิงเอาแต่ใจตัวเองคนนี้ถึงควบคุมผู้ใหญ่รอบตัวเธอทุกคนให้เข้าร่วมละครตบตาครั้งนี้ได้

“เรามาทั้งแล้ว” ซิสเตอร์ไมเคิลพิมพ์พาลางซีมือไปยังสุดทางเดินอันเลือนราง

นี่เป็นจุดหมายปลายทางของพวกเธอจริงหรือ กระท่อมม้านั้นจำเป็นต้องทาน้ำปูนขาวใหม่ หลังคามุงจากที่เอียงลาดนั้นยื่นออกมาปกคลุมหน้าต่างสี่เหลี่ยมจัตุรัสสามบาน อีกด้านหนึ่งมีคอกวัวอยู่ภายใต้หลังคาเดียวกัน

ลึบเห็นความโง่เขลาในบรรดาข้อสันนิษฐานทั้งหมดของเธอทันที ถ้าคณะกรรมการเป็นผู้ว่าจ้างพยาบาล แสดงว่ามาลาดีโอ’ดอนเนลล์ ก็ไม่ใช่ผู้มั่งคั่งอย่างแน่นอน ดูเหมือนว่าสิ่งเดียวที่แบ่งแยกครอบครัวนี้ออกจากชวานาชาวไร่คนอื่นๆ ซึ่งใช้ชีวิตอย่างขัดสนดั้นรนในแถบนี้ก็คือ คำกล่าวอ้างที่ว่าเด็กหญิงตัวน้อยของพวกเขายังชีพได้ด้วยอากาศธาตุ

เธอจ้องมองแนวหลังคาต่างๆ ของครอบครัวโอ’ดอนเนลล์ เข้าใจแล้วว่าถ้าคุณหมอมแมกบรีอาร์ดีไม่ได้หุนหันพลันแล่นเขียนจดหมายไปหาหนังสือพิมพ์ *ไอริชไทมส์* เรื่องนี้คงจะไม่แพร่กระจายไปไกลเกินกว่าห้องหุ่งเบียดขึ้นพวกนี้หรอก มีเพื่อนๆ คนสำคัญของเขาก็คนกันนะที่ยอมลงขันด้วยเงินสดและลงทุนด้วยชื่อเสียงในกิจการอันแสนแปลกประหลาดนี้ พวกเขาพนันขันต่อกันใหม่ว่าหลังสองสัปดาห์ไปแล้ว นางพยาบาลทั้งคู่จะยืนยันโดยจำนนถึงปาฏิหาริย์ที่เกิดขึ้น แล้วหมู่บ้านเล็กๆ แห่งนี้ก็จะกลายเป็นสิ่งมหัศจรรย์แห่งคริสตจักร พวกเขาคิดที่จะชื่อเสียงสนับสนุนด้วยชื่อเสียงของทั้งซิสเตอร์แห่งความเมตตาและนางพยาบาลในดิงเกลงอย่างนั้นหรือ

ทั้งสามคนเดินไปตามทาง ผ่านกองมูลสัตว์ซึ่งทำให้ลิบสัน สะท้านด้วยความรังเกียจเมื่อเธอสังเกตเห็น ผึ้งหนางๆ ของกระท่อมนั้นเอนลาดออกมาด้านนอกสู่พื้นดิน กระจกของหน้าต่างบานใกล้สุดนั้นแตกและถูกปิดด้วยเศษผ้า มีประตูแบบเปิดครึ่งบานเหมือนคอกม้า คุณแตรเดี่ยสผลักดันล่างของประตูให้เปิดออกพร้อมเสียงครูดพื้น จากนั้นเขาผายมือให้ลิบเข้าไปเป็นคนแรก

เธอก้าวเข้าไปในความมืด มีเสียงผู้หญิงร้องดังขึ้นในภาษาที่ลิบไม่รู้จัก

สายตาของเธอเริ่มปรับให้คุ้นชินกับห้องนั้น ได้รองเท้าบู๊ตของเธอเป็นพื้นดิน ผู้หญิงสองคนสวมหมวกจ็บจ็บแบบที่ผู้หญิงไอริชมักใส่กัน พวกเธอกำลังยกราวตากผ้าซึ่งตั้งอยู่หน้ากองไฟหลบให้พ้นทาง หลังจากรวบรวมผ้าทั้งหมดมาไว้ในอ้อมแขนของผู้หญิงที่เด็กและเอวบางร่างน้อยกว่าแล้ว หญิงสูงวัยกว่าก็วิ่งมาจับมือกับบาทหลวง

เขาตอบกลับเธอด้วยภาษาถิ่นแบบเดียวกัน ต้องเป็นภาษาเกลิกแน่ๆ ก่อนจะเปลี่ยนมาเป็นภาษาอังกฤษ “โรซาลีน โอ’ดอนเนลล์ พอรู้ว่าลูกได้พบกับซิสเตอร์ไมเคิลเมื่อวานนี้แล้ว”

“อรุณสวัสดิ์ค่ะ ซิสเตอร์” หญิงคนนั้นบิบบิอนางซี

“และนี่คือคุณนายไรต์ หนึ่งในนางพยาบาลผู้โด่งดังจากไครเมีย”

“ตายแล้ว!” คุณนายโอ’ดอนเนลล์มีไหล่กว้างเห็นกระดูกชัด ดวงตาสีเทาแบบก้อนหิน และมีรอยยิ้มที่มีหลุมดำของฟันหลอ “ขอสวรรค์ประทานพรแต่คุณที่เดินทางมาไกลขนาดนี้ค่ะ”

นี่หล่อนเขลาถึงขนาดที่คิดว่าสงครามยังคงดำเนินอยู่ในคาบสมุทรนั้นอยู่อีกหรือ และคิดจริงๆ หรือว่าลิบเพิ่งเดินทางถึงที่นี้ในสภาพซอกเลือดจากแนวหน้าในสนามรบ

“ฉันคงจะรับรองคุณในห้องรับรองแล้วละค่ะ” โรซาลีน โอ’ดอนเนลล์ พักพิศไปยังประตูที่อยู่ทางขวาของกองไฟ “ถ้าไม่ใช่เพราะเหล่าผู้มาเยือน”

ลิบตั้งใจเงี้ยวหูฟัง เธอพอจะได้ยินเสียงร้องเพลงดังแผ่วๆ ลอดออกมา

“ห้องนี้ก็ดีแล้ว” คุณแอดเดียสยืนยันกับเธอ

“อย่างน้อยก็นั่งลงแล้วดื่มชาสักแก้วก่อนเถอะค่ะ” คุณนายโอ’ดอนเนลล์ยืนยัน “เก้าอี้ทุกตัวอยู่ข้างในหมด ฉันเลยไม่มีอะไรให้คุณนอกจากเจ้าหนอนนี่ ส่วนคุณผู้ชายออกไปขุดถ่านหินเลนให้ซีมีส โอ’ลาลเลอร์ ค่ะ”

เจ้าหนอนต้องหมายถึงมานั่งนอนไม้ที่ผู้หญิงคนนี้นัดมาทางกองไฟเพื่อให้แขกของเธอแน่ๆ ลิบเลือกมานั่งตัวและพยายามขยับมันออกมาให้ห่างจากเตาไฟ แต่ผู้เป็นแม่นั้นดูเหมือนจะรู้สึกว่าคุณสบประมาท เห็นได้ชัดว่าตำแหน่งข้างกองไฟนั่นถือเป็นตำแหน่งอันทรงเกียรติ ลิบจึงนั่งลงและวางข้าวของของเธอทางด้านที่เย็นกว่าเพื่อที่คริมซี่ฝั่งจะได้ไม่ละลายเป็นกองเงินทอง

โรซาลีน โอ’ดอนเนลล์ ทำสัญลักษณ์ไม้กางเขนขณะนั่งลง เช่นเดียวกับบาทหลวงและนางชี ลิบคิดว่าจะทำตาม แต่ไม่ดีกว่าคงจะดูน่าขันถ้าเริ่มเลียนแบบคนท้องถิ่น

เสียงเพลงจากห้องที่เรียกว่าห้องรับรองนั้นดูเหมือนจะดังขึ้น ลิบตระหนักว่าเตาผิงนั้นเปิดออกสู่ทั้งสองส่วนของกระท่อม เสียง

ใครว่า ศรัทธา กินไม่ได้?

ลิบ พยาบาลชาวอังกฤษ ได้รับการว่าจ้างให้มาสังเกตการณ์เหตุอัศจรรย์ซึ่งเกิดขึ้นหลังภาวะอดอยากครั้งใหญ่ในไอร์แลนด์เพ็งสิ้นสุดลงก็ใครเล่าจะไม่ตื่นตากับแอนนา โอ'ดอนเนลล์ ผู้อดอาหารมาได้สี่เดือนนับตั้งแต่วันเกิดปีที่ลิบเอ็ด หากไม่ใช่ "ผู้ถูกเลือก" เด็กหญิงคนนี้ก็คงสิ้นลมหายใจไปตั้งแต่สัปดาห์แรกของการอดอาหารแล้ว แต่กระยาทิพย์จากสรวงสวรรค์คือความมหัศจรรย์ที่ยังคงหล่อเลี้ยงชีวิตของแอนนาเอาไว้

ท่ามกลางเสียงพึมพำสวดภาวนาพร้อมสายตาดูจับผิดของลิบ แอนนาจะเป็นการค้นพบใหม่ทางวิทยาศาสตร์ว่ามนุษย์สามารถดำรงอยู่ได้โดยปราศจากอาหาร หรือเป็นความอัศจรรย์ที่พระเจ้าสรรคสร้างขึ้นมา และมอบให้แก่เด็กน้อยผู้นี้ หรือมีอะไรอยู่เบื้องหลัง "ความเชื่อ" ซึ่งดำมืดเกินกว่าจะเอื้อมเอ่ยด้วย "ความจริง"

ISBN 978-974-02-1905-7



9

789740 219057

460.-

วรรณกรรมแปล